

Dragi bratje in sestre,

pravkar smo podoživeli pot od samostana sv. Antona na Kostanjevico, ki so jo prehodili tudi prvi kostanjeviški frančiškani pred 200 leti. Današnje vreme je turobno, a v naši notranjosti je sijalo prijetno sonce. Ne vemo, kakšno je bilo vreme pred dvesto leti, lahko je bilo lépo, lahko je bilo še bolj turobno ali celo surovo. Eno pa je gotovo: s seboj so ti naši bratje prinesli Boga – ne samo v Najsvetejšem zakramentu, ampak tudi v svojih srcih. Prinesli so dobro voljo, pripravljenost služiti ljudem, prinesli so svojo frančiškansko bratsko povezanost in veselje. Cerkev in samostan sta bila v žalostnem stanju, a sem prepričan, da so bili svojega novega doma veseli. Niso bili več samo pregnanci s Svete Gore in begunci – zgodovina je pokazala, da je bila ta cerkev in ta samostan že prvi trenutek njihov dom.

Tako smo doma tudi mi danes – kot pravijo: dom je tam, kjer je mati; in zbrani smo pred našo nebeško Materjo, Kostanjeviško Kraljico. Tudi kot naš pastir je med nami goriški nadškof Dino de Antoni, ki ga prisrčno pozdravljam. Mislim, da je danes prvič po 2. svetovni vojni, da goriški nadškof mašuje za našo skupnost na Kostanjevici (g. nadškof je sicer že večkrat maševal za skupine ali šolarje iz Gorice). Lepo pozdravljam tudi p. provinciala Staneta ter vse druge sobrate duhovnike in redovnike.

V začetku obžalujmo svoje grehe in priznajmo, da moramo najprej vsi skupaj stopiti na pot kesanja in spreobrnjenja.